

Et mõnni rängem on, kui loom,
Ja surma rohto siisse joob,
Mis önnetust ja hädda teob!

Keik sedda, Jummal! sada ärra,
On meie ainus palve veel,
Meid waewab muido ilma lärra
Ja pahha tõ ja surri-feel,
Ja wötta omma armuga
Meil' rõömsa aasta walmista!

Kas süninib keik maast üles wötta, mis innimenne leiab?

Kaks sedda ja kuus aastat sest tagasi, läks wagga tüddarlaps, pennikoorm maad liianast, omma pole jallo eddasi, kui forraga ratsameest näggi tuhhatnelja tullewad ja temmast möda minnewad. Kui ta nüüd holega eddasi astus, näggi, et ratsamees middagit olli kautanud, mis puhta walge ride siisse olli mässitud, wöttis sedda üles, peästis lahti ja tahtis wadata, mis se piddi ollema? Ja kui lahti olli wötnud, leiab — surnut innimesse last! mis ülle temma wägga ärra ehmatas.

Selle aja sees ollid agga mitto innimest seina

kohta joudnud ja näinud, kuid a temma last jälle finni mässis. Tüdruf wöeti finni ja widi liuna kohto ette; sest iggaüks arvas, et temma last olli tapnud! Kohto ees tunnistas se önneto innimenne ful, et ratsamees temmast möda läinud ja sedda simpo kautanud, temnia sedda üleswötnud ja tahtnud wadata, mis seal sees pidand ollema, ja olle selle peale finni wöetud. Agga kes uskus tedda? tunnistust temmal ei olnud. Kõbus farristas tedda ja piinas hirmjal wiñl, et piddi tunnistama, omma ollewad. Ja kui ta sedda ei wöinud tehha, sest et ta ilma süta olli, pandi tedda ratta peale ja wennitati temma liikmid ni kaua, kuni ärra joobus ehk minnestas; agga tunnistada ei olnud temmal seddag. Wimaks laeti tedda ful lahti, agga jai keigeks elluks ajaks wiggaseks!

Mönni aeg värrast sedda olli se ratsamees ühhes körtsus joobnud ja maggama uinunud, kus paljo rahwast kous ollid. Maggades tähis mees — kuid a mönnel wiis on — kuid a temma surnut last tahtnud kaugemale ärra mia; agga et temma eemalt paljo wästo tullijaid näinud, olli temma last mahha wiškanud ja nenda en-